

ROŠNÍČKA^{vz.} 86

MYSL ET ZNAMENÁ ROZVRACET BRANNOST

Ročník II.

číslo 8

15.června 1986

TAK VÁM TO NESTAČILO !

Pravidelný čtenář Rosničky si jistě velice dobře pamatuje na kritiku schizofrenického Tria Myšák + Friml, kterou jsme otiskli v šestém čísle. Dnes se chceme omluvit za to, že jsme byli k těmto třem individuí (pouze pro zachování vysoké úrovně našeholistu použit tento mírný a slušný výraz - pozn.red.) naivně shovívaví a mysleli jsme to s nimi dobře. Ne tak oni s námi. Tato pochybná trojice mládenců naivně počítaje s tím, že jsme v naší redakci ižožování od ostatního světa a nemáme své lidi všude - i tam, kde by je nikdo nečekal, se totiž nechala slyšet, že naše kritika jejich hudební tvorby nebyla kritikou, a že jsme je patřičně "nerozmázli." K tomu můžeme dodat snad jen to, že naše vysoce humanistické smýšlení přihlédlo k závažnému stavu jejich soukromého života (Friml - čerstvý otec, ženatý člověk, Myšák - čerstvý manžel, budoucí otec) a spousty faktů o jejich hudebním běsnění jsme z tohoto důvodu nechtěli zveřejňovat. Avšak ani tragédie takového rázu, jakými byly jejich sňatky, nepřinesly zcela logicky očekávané "zmaoudření" nebo alespoň vyloučení z jejich řad toho (již dříve zmíněného) zhoubného fluida, které obestírá jako přízrak jejich "hudební skladby" a bláboly, které kolem nich vedou.

Odhodme tedy naši ohleduplnost a podívejme se na ně dnes zcela objektivně. Neděláme to rádi, ale věřte, že pro zachování dobrého zvuku našeho populárního magazínu jsme k tomu výše zmíněnými okolnostmi donuceni.

Začneme zcela obecnými fakty, které budeme aplikovat na

naše Trio : Folkoví umělci - ti opravdu nejlepší, nejkvalitnější - se zpravidla rekrutují a) ze zkrachovalých jedinců v životě a lásce

b) ze zkrachovalých teletů

c) ze zkrachovalých studentů

ad a) Všem třem láska přinesla její plody, tzn. manželství a za podezřeले krátkou dobu i potomky (Friml - dcera Bětka, Myšák - dcera Maruška /28.8.86/). Jelikož krach jejich manželství teprve přijde a dcery teprve časem zvlčí, zcela jednoduchou úvahou dojdeme k závěru, že z tohoto hlediska jejich tvorba nemůže být jiná než sladká, naivní a kočírovaná tvrdou rukou něžného pohlaví !

ad b) Spojení náboženství s Folkovým Triem je již jen v myšlence urážkou jakékoli víry a zde nám nezbyvá než použít fráze - "nic pro ně není svaté", která u nich platí v plném slova smyslu. Považme na ukázkou verše : "Rozhod jsem se, že ti snesu modrý z nebe, ať je třeba horký anebo ať zebe, za tu modrou krásu vyměnil bych tebe, neboť bych za krádež nesesedl na Vě Bé." Zdá se vám snad, přátelé, normální, dávat do jedné roviny stratosféru naší planety s orgánem státní bezpečnosti ?! Jsem svolní k různým extrémům mládí, ale všechno snad musí mít nějaké hranice !

ad c) Všichni tři jsou studenty vysoké školy a to již několik let. I povrchní pozorovatel si brzy povšimne, že na vysoké škole setrvají s největší pravděpodobností ještě řadu let, třeba jen uvážením faktu, že studují tak důkladně, že většinu zkoušek absolvují dvakrát až třikrát, ba i vícekrát. Tak jakápak zkrachovalost !

Sečteme, podtrhneme, stránky Rosničky jsou drahé, a proto na závěr :

Naší strukturně nejjednodušší analýzou, postihující základní předpoklady k tomu, aby tvorba Tria byla natrvalo označena za šedou a pro folkový žánr zcela nevyhovující jsme snad i vám, nejshovívavějším čtenářům a posluchačům dobré muziky odhalili, že název "Folkové Trio" je, objektivně vzato, značně parodický a jsme zato, že by naši chlapci měli co nejdříve pro-

cítnout z dnes tak módního a rádobyintelektuálního folkaření a zkusit uplatnit své nesporné schopnosti pro rýmování a kome-diálnost projevu spíše někdo v současné dechové hudbě nebo estrádním souboru písní a tanců, kde by je možná přijali s otevřenou náručí.

Tímto bychom chtěli apelovat pro náš návrh i na všechny jejich manželky Tria v zájmu zdárné existence jejich společných rodin a hlavně na vás, na všechny, kteří byste snad byli nabádání k chvále a uanání samotným Triem, a to v zájmu nás všech - soudného a kulturně vyspělého lidstva.

S l n k o š t a s t i a

"Slnko šťastia je tou vázou,
čo dýchá vzácnou
citlivou krásou."

Třiatřicet muzi-
kantů obsadilo své
stolky a krátce
(po vojensku)
zaladilo. Na je-
višti se zjevila
hlavní sólistka ce-
lého souboru, jejíž
fyziognomie připomína-
la matrony americké

černé pop music (ty černoš-
ské babičky však moudře volí

kostýmy splývavé už od krku, zatímco tato energická žena čás-
tečně odhalila své poprsí, což společně s ušmudlanou sukní pů-

sobilo otřesně). U levého oka, jehož víčko připomínalo oponu Národního divadla, výrazně vystupovaly tři hladké průstřely pětáčtyřicítkou. Při bližším ohledání by Tomáš prsty v ranách neomohl, neboť ty tmavé skvrny byly dekoračními cetkami z dovozu. Po jejím slovním úvodu vběhlo na plochu 16 vojáků ve vycházkových uniformách, kožených baletních kanadách, v regulovčických rukavicích, a synchronně poskakovalo a mávalo dřevěnými samopaly. Jednomu z tanečníků opasek přeštípával už postarší břicho a, zatímco ostatní hoši se příjemně zadýchali, tento pán nebezpečně zrudl.

Co je to za magickou sílu, za divného būzka, který dokáže tahat lidi kalužemi nevkusů ? - říká si člověk umění nepropadlý. Co nutí lidi, aby v rádiových reklamách (na vlnách CCIR) měnili hlas, zakoktávali se, žvatlali fistulí a křičeli odporné slogany na coca-colu ?

Co přiměje starého komika, aby bavil zemědělce na zájezdu v Praze jednotvárnými vtipy nebo alespoň tloušťkou, cpal se do rádia a (na vlnách OIRT) květnatě vychvaloval výrobky n.p.Vitana vaří za vás nebo se v kaširovaném dialogu bavil o filmech se stejně potrhlou herečkou ? Proč si postarší kostnaté dámy zabodnou do křížové krajiny pštrosí peří a vlně se kroutí na podiu nočního baru (za hudebního doprovodu virtuosa ve hře na sklínky a psací stroj) ? Frachy ? Vždyť se dají vydělat jinými, navenek méně trapnými způsoby.

Vzápětí po baletním vystoupení (v jehož závěru prošly jevištěm dívky, což bylo v hledišti komentováno spokojeným zamručením) se jeviště zaplnilo hordou vokální skupiny. Sólistku (již převlečenou) podpořily další dvě zpěvačky a dva muži (jeden z nich s kotletami a účesem připomínajícím tupé a druhý jako by z oka vypadl Ivanu Krajíčkoví) předváděli zpěv s otočkou a mistrným přehozením mikrofону z ruky do ruky. Pozadí obsadilo dvanáct mužů a žen tvořících vlastní sbor, který za ojedinělých uáá, postoupil o několik kroků dopředu a pak zase zpět (osvědčená cimr-

manovská kompoziční metoda střídání prvku očekávání a zklamání). Za podpory celého ansámblu orchestru vedeného citlivou majoří taktovkou, píseň nabyla mohutného nesrozumitelného dojmu. Dirigent pohrozil baskytaristovi, který začten do pornografického časopisu vypadl z rytmu. Mladík s kytarou se kradmo zasmál, protože na jeho hře opravdu nezáleželo, stejně jako na projevu všech přítomných. Sólový kytarista si čtverácky ujel podle svého.

Jistě, v souboru je spousta základáků, kteří jsou spokojeni, že neslouží u útvaru, pobírají reluty a číslo jim příjemně klesá plahočením po štacích. Ale to určitě nejsou všichni. Lesní roh fouká starší muž, některé houslisty by už nevzali ani na cvičení. (Sborový zpěvák, značně prošedivělý, se rozkašlal a byl ohleduplně odtažen do zákulisí.) Ale to jsou muzikanti,

řemeslníci, kteří spolehlivě odvedou svůj díl ve dvaapůlhodinovém pásmu. Ale jsou pěkně schovaní, obličej je nezřetelný mezi drobnými lampičkami. To na jevišti se dějou hrůzy.

Sólistka odinterpretovala další píseň (v další róbě) a po prostných baletákůaa další písni (jiná sólistka, v jiných šatech, s baletkami v jiných šatech a s nezbytným sborem v šatech úplně jinačích, zpěvačky si nosily stojany mikrofonů jako svícný) začalo humoristické pásmo Šobotienka, v němž oba starší sólisté parodovali známé písně a mužští členové baletu předváděli košťetový tanec znázorňující parkově hospodářský den. Zvláštní dovednost prokázali při žonglování se žlutými lopatkami z umělé hmoty. Někteří z nich se tvářili naprosto vážně - t.zn. nasadili otřesně široký úsměv.

A stará sólistka šokuje kalhotovým kostýmem a kapela melodii reagge. Ryšavý tanečník (v závěru vystoupí v černé kombinéze, pod níž narozdíl od ostatních nebude mít slípy) kohoutím krokem znázorňuje pýchu četařovu nad tím, že je dozorčí. Rozšafný široký krok připomíná bodrost Alexandrovců. A zase jiné kostýmy, to je prostě zásada, nepřijít dvakrát na jeviště v tom samém. Tanečnice se pohybují synchronně jen naoko.

Tak třeba tahle blondýna své svíjení přehání až k hysterii, ostronosá větroplaška má ve tváři jasný punc kartizány, zubatá nízkolebá stařena má prostě radost z pohybu (připomíná starou vyschlou učitelku tělocviku nabo vedoucí rytmičky - člověk úplně slyší, ako povedá svojím družkám: "Dievčatá, dneska nám to ide!"). A tamta selka je úplně tlustá. Nemám nic proti tloušťce, někdo tlustý být musí, aby se na ostatních poznalo, že jsou hubení. Nemám nic proti tloušťce, ale tlustá tanečnice, to není příjemný pohled a kdykoliv se jí zvedne sukně, pach propocených košil spoluseđících v dusném sále je jakoby výraznější. A tahle - šklebí se i do obecenstva (má úžasný nos a pečlivě skrývá svůj profil), jakmile dohopká k okraji jeviště, snaží se své divoce zbarvené oči rozevírat ještě víc a dráždit tak vojáky.

Jistě, to jsou krajní typy, mezi těmi ženami bylo i dost normálních, hezkých mladých dívek. Co tam pohledávají ? Začínají svou uměleckou kariéru nebo končí ? Když se vrátí ze šnůry do Bratislavy, chovají se jako normální lidé ? Baví se, scházejí se s přáteli ? Co si o sobě myslí ? Že si oddělají svoje a mají svůj plat ? Rozhlížejí se po lepším angažmá ? Nedejbože, myslí si, že jsou umělkyně ?

Program vrcholí a úměrně vzrůstá počet nadhození tanečnic a blýskání jejich bílých kalhotek. Texty se však tváří až do finále vážně, apeluje se na všechna potřebná témata. Ale choreograf s potřebou blýskání počítá. Jen tak mámochoodem.

Stejně jako naše světově proslulá folkloristická seskupení, kde krátká spodnička má svůj velký význam a je ze stejné rodiny propagace jako nekompromisní pornografie folkloristických band z Tichomoří.

Jistě, je hloupost o tom uvažovat, ale určitě by bylo lepší než namlouvat hluboký výchovný dopad vystoupení a přitom lákat na holky, uspořádat naprosto konvenční striptýz bez zbytečných cirátů kolem. Jenže to nejde. A tak se kolosální soubor (jehož roční rozpočet je patrně astronomický) na konci uklání a vojáci tleskají, protože svůj díl blýskání dostali.

KRITIKA HONZY DOBÍLŠE, DEMONSTROVANÁ NA PŘÍPADU "HORNÍ JELENÍ"

Desáté HORNÍ JELENÍ

V pátek vyrážíme z Dobříkova po žluté a pak po zelené. Kolem osmé večer narážíme na tábořiště, kde už je spousta kamarádů. Ještě se úplně nesetmělo a kamarádi ze Zlaté řeky zapalují seznamovací oheň. Kapely se střídají, čas utíká, hodně lidí už šlo spát, ale dost jich ještě zůstává. Svítá, okolo ohně se ozývá smích a je vystřídán další písni. Od deseti začíná v sokolovně první koncert. Začínají Kmotři, po nich hrají Pytláci, Kamion, Sedmikráska, Domino, Pěna, Šlapy, Vagabundi, Volnost a Brzdaři. Mezi polednem a třetí hodinou nastává plnění žaludků. Když se vracíme do sokolovny, musíme se zastavit u cukrárny, odkud se line krásný dívčí zpěv. Lidé postávají kolem pultů a poslouchají. Ve tři začíná druhé kolo: Sekvoj, Babí léto, Fortuna, S.O.K.U., Ševci, Vysočina, Koukol, Bystřina, Rekonvalescence. Po "hodině spisovné hanáčtiny" hrají Kamarádi tramské písně/KTP/. Do večerního finále postupují Vysočina, Pytláci, Sekvoj, Vagabundi, Brzdaři, Domino, Bystřina a Ševci. V osm večer vypuká hudební bitva, z níž nakonec vyšla vítězně Vysočina před Pytláky a Sekvojem. Vagabundi, kteří se finále nezúčastnili, skončili kontumačně osmí. Zatímco se v zákulisí počítaly divácké hlasy, zahráli KTP a Chudinkové, pak předání cen, písnička vítězů - a konec. Do tří do rána u ohně, a pak vyrážíme na první autobus. Zlatá řeka - osada,

která pořádala všech deset ročníků - umí. Ale dál už nebude pokračovat. Hodně kamarádů se podepsalo na papír, kde se zavázali že pomohou při pořádání 11.ročníku...

John, Průhonice

Tak co ?! Jak se vám to líbilo ? Nepřipomíná vám tento plagiát stránky vašich deníčků z národní školy ? Bohužel nemohu uvést na ukázkou celý Táborový oheň MS, čísla 32/85, kde pod zdařilou básní od Juana a mezi poměrně zajímavými články o zajímavých akcích, přímo bije do očí! Snad jen přítomná fotka s ním úspěšně koresponduje - vyfocené "ztuhlé hnáty", navlečené do maskáčových kalhot a obuté do třináctek kanad - toť poezie, originalita ! Přátelé, vy, kteří jezdíte na festivaly a píšete cokoli - probudme se už z té dřímoty a dělejme něco ! V minulém čísle Rosničky už o festivalech f-t-c-hudby zmínka padla. Dnes konkrétně - Horní Jelení: Festival tramské písničky, letos již jedenáctého ročníku. Nejprve nesporné klady:- především kouzelné prostředí tohoto městyse, typově nejvhodnějšího pro organizování akcí tohoto druhu: slušné spojení vlakem i autobusem, ideální sál sokolovny, tábořiště na sportovním hřišti s přilehlým borovým lesem, příhodným ke spaní pod širákem. A v neposlední řadě dvě hospody s přízní k festivalovému lidu - jakož i veškeré obyvatelstvo Horního Jelení. A všude vůkol borové lesy. Vymyslíte si ještě nějaké přání? Věřím, že by vám ho Horní Jelení splnilo. Dalším kladem, vyplývajícím ze zmíněného prostředí je pořádání ohně přímo na tábořišti, takže nedochází k rozptýlení lidu a soukromnění kapel po hospodách v okolí, jak tomu často na festivalech bývá. Poslední klad a zpestření, přímo související s organizací festivalu, je výstava tramské výtvarné tvořivosti - spousty indiánských oděvů, čelenek, obrázků a dřevěných plastik - bohužel prý rok od roku ubývá exponátů. Toť vše, co Horní Jelení má a co mu nikdo nebere. Teď co se mi nelíbí a co naopak nikdo nevezme mně.

Deset let sbírání zkušeností považují za víc než potřebnou dobu na to, aby organizace jako taková byla do detailu zvládnutá. Musím uznat, že je tomu tak, ale některé postupy organizátorů se mi zdají nezdravě osobité. Za deset let své

existence by měl festival nabýt naprosto specifického rázu, mít "své" jedinečnosti, "svého" konferenciéra a rok co rok přicházet s něčím novým. A tak se na mě nezlobte, když jsem byl znechucen konferenciérem, vhodným možná ještě tak na estrádní pořad k MDŽ, který byl obecně oceňován jako výtečný šprýmař! Byl to ten tap, který v rokou třímá několik lístků s poznamenanými vtípký z rádia a který se začne potit, když kapele za jeho zády trvá o několik chvil déle úprava mikrofónů, jemu vtípký došly a on sotva zná z papírku název skupiny, který může tak akorát skandovaně opakovat nebo případně pateticky popisovat utahování šroubu na stojanu na mikrofón. Pořadatelé takového konferenciéra vlastní a slyšel jsem na vlastní uši, jak "pevně věřili, že příští ročník přijde zas". Dramaturgie koncertů je pojímána vyloženě osobitě, jak se za moment zmíním. Nejhrůzněji na mě však působí "vyhodnocení vítězů". Pořadatelé opovrhli odbornou porotou a hlasování o vítězi je pouze divácké, přičemž miláček pořadatele je vždy zařazen na konec koncertu a komentátorem vyprovázen ve stylu: "Já vás, přátelé, nechci ovlivňovat, ale sami asi uznáte, že právě tito...". Opravdu, osobitá "dramaturgie". Vítězem se pak stává kapela, která vystupuje nejfuriantnějším stylem, neboť poměrně početnou část publika tvoří místní lid, včetně starších ročníků, kterým se "ti hoši s klobouky líbili, byli takoví legračníci a tamty před nima si už stejně nepamatuju". A jeto! Pořadatel ve snaze zachovat "stylovou čistotu" výhradně tramského festivalu směle označuje některé tramské skupiny za "málo tramské". Příklad? v jednom z ročníků zvítězila v diváckém hlasování pražská skupina Cestáři, tehdy opravdu ryze tramská. Pro pořadatele však nebyl žádný problém, prohlásit tuto skupinu za nedostatečně tramskou, zrušit výsledek diváckého hlasování a jako vítěze určit brněnskou Ozvěnu. Ta, celkem logicky a kolegiálně cenu nepřijala. Co vy na to ?! Myslím, že kdyby T.O.Zlatá řeka zajela na Portu a poslechla si např. E.F.S. z Plzně, tak by musela v zoufalství sežvýkat svoje stetsony. A taky jsem přesvědčen, že dnes už by měla problém s požadovaným ryzím žánrem v Horním Jelení i ta Ozvěna. Jestli by jí vůbec pozvali.

Kritiku jsem nazval kritikou Honzy Dobiáše, ke kterému se dostávám právě teď. Více o Horním Jelení nebudu psát - úvodní článek sesmolený rukou Johna svojí formou i obsahem přesně vystihl to, před čím v Táborovém ohni dost často varuje hlavní dramaturg

Porty Michal Jupp Konečný, totiž má ten, apromiňte mi ten odvážný výraz, nádech primitivnosti, nedostatku nápadů a všednosti. A právě tyto pojmy se mi honí v hlavě v souvislosti s akcí, o které se mluví.

Jan Dobiáš, který TO sestavuje ho otiskl. Ptám se proč? Nepřišel mu do redakce lepší nebo právě tento považuje za jazykově pestrý a obsahově vtipný? Tomu druhému ani za mák nevěřím, Honzy Dobiáše si vážím a mám ho rád právě pro jeho články psané výstižnou, bohatou češtinou. Přesto ho otiskl. A ještě jednu otázku položím do pranice a v úvahu - proč se v TO objevují s poměrnou pravidelností fotografie a články od jedněch a těch samých autorů, ačkoliv se z nich nedovíte víc zajímavého, než výčty skupin, které někde hrály nebo to, že tramp zřejmě s oblibou nosí kanady? Řeknete si možná, proč se na to nezeptám přímo pana Dobiáše. Já jsem se ho zeptal, takže dnes alespoň tuším, proč je tomu tak - má málo času. Málo času má proto, že dělá víc věcí mimo Táborového ohně a také proto, že příspěvků má většinou až nad hlavu. A k tomu všemu má málo místa v MS. Teď vás určitě napadne, že vzhledem k tomu nedostatku místa, poskytnutého na TO, by tím spíše mělo být dbáno na pečlivý výběr a tím i kvalitu celé rubriky. Má-li někdo málo času, většinou postupuje tak, že dá na zaběhnutá jména nebo na věci na první pohled sdělné. A na ten druhý pohled, který je třeba odlišný od prvního už prostě nemá čas. Alespoň tak to vidím, když se tento problém snažím rozuzlit. Přesto je na místě připomínka, kterou jistě budete mít, a to, proč nedělá TO někdo, kdo by čas měl a proč na něj není víc místa. S tím místem je to horší, protože mezi námi zřejmě není ani jeden, kdo by se dokázal vetřít do osobní přízně někoho, kdo přiděluje stránky MS, ale problém kvality rubriky je podle mého názoru ta k trochu v našich rukou. Totiž nelámat nad Táborovým ohněm hned hůl, když se nám nebude něco líbit, ale přemýšlet a sami se snažit ukázat, že to umíme lépe než ti, které kritizujeme.

H i c s u n t l e o n e s

Jsem staří, protřelí znalci žen, duševní titáni, kteří vědí, jak na to. Naše moudrost však chyběla v dobách rozpuku, kdy jsme den za dnem bojovali s tím, jak zaujmout, jak získat, jak upozornit opačné pohlaví. Polovině z nás už jsou veškeré nabyté vědomosti na houby, protože dlí v poklidném přístavu manželského štěstí. Ale pro ty zbývající a mnoho dalších, kteří na svou příležitost čekají, má posloužit několik z deníku chlapce toho pozeňnaného věku od pěti do pětapadesáti let, který to stále znovu zkoší osvědčenými metodami zkázy. Namlouvání je tanec náznaků a falešných póz (kdo z nás nebyl naštvaný, když s ním spolužačka několikrát bouchla o skřín, a netušil, že tak reprodukuje svůj zájem).

I.

Pondělí 26.9. : Byl jsem zase zvolen za předsedu třídy. Už posedmé. Prej se na to nikdo jinej nehodí. Navrhnul jsem, aby místopředsedkyně byla Hanka. Hanka se mi moc líbí.

Pondělí 13.10. : Dneska jsem šel na nákup a uviděl jsem Hanku, jak jde do cukrárny. Tak sem tam šel taky. Stál sem hned za ní, ale nevšimla si mě. Když na mě došla řada, tak sem nevěděl co říct a tak sem řekl deset věnečků. Máma mi vynadala co to kupuju za blbosti ? Jednička z diktátu.

Pondělí 12.12. : Hanka říkala, že nemůže dělat místopředsedkyni, že jí to doma zakázali. Tak sem se jí ptal proč a koukal sem na ni. Říkala, že se špatně učí. Já říkal, že to není pravda a koukal sem jí do očí, ale je to pravda.

Pondělí 31.1. : Tak bylo vysvědčení. Zase sem měl samý jedničky. Hanka dostala čtyřku. Brečela a já jsem k ní šel a říkal jí, ať si z toho nic nedělá. Ona řekla, že sem blbec.

Pondělí 14.2. : První den na lyžařském výcviku. Byl sem zařazený do čtvrtýho družstva (posledního). Večer se tancovala diskotéka. Martin přivez nějaký písničky. Samý cizí ! Z béčka tam byla Jana, já jsem jí dřív neznal. Má krátký vlasy a je hezká. Já sem netancoval a ona taky ne, proto-

že měla na noze výron. Já se jí ptal, kdo jí učí a říkal jí, kdo učí mě. Taký jsem se jí ptal, jaký měla známky, ona říkala, že skoro samý dvojky. Já jsem jí říkal, že jsem měl samý jedničky, ale že sem totiž dostal trojku ze čtvrtletní písemky. Ale ne proto, že jsem ty příklady nevěděl, já jsem je věděl, ale protože jsem začal počítat ten nejtěžší, no a pak už mi nezbyl čas. Tak jsem se musel dát dvakrát vyvolat, abych měl víc jedniček. Taký sem se jí ptal, kde jsou v zeměpise a v dějepise, voni ještě neprobírali husitský války, tak jsem se divil. Bavila se se mnou dlouho, ale pak říkala, že jsem blbec a vođešla.

Pondělí 11.3. : atd, atd, atd...

II.

Středa : Zase jsem šel k ní do třídy. Mluvil jsem s kamarádem, ale pořád jsem se díval na ni. Ona si toho všimla a taky se na mě často podívala. Myslel jsem, že umřu. Když jsem vyšel na chodbu, úplně se mi třásly ruce. Chodím tam skoro každou přestávku a pokaždý se na ni tak dívám. Musím něco udělat. Zítra má svátek.

Čtvrtek : Tak jsem tam šel o velký přestávce. Zrovna jí všichni gratulovali a já dělал, jako že se divím, že má svátek a taky jsem jí popřál, ale v ruce jsem měl schovaný dopis ! Byl složený tak, že se vešel do dlaně. Nedala na sobě nic znát, jen se jí víc rozevřely oči. Honem jsem vypadl a málem jsem ani nedošel do třídy. Do dopisu jsem napsal :

Motto : "Proč miluji vás,
přestože jste tak
sličná ?"
Hugo

Milá Ivano !

Jistě se divíš, proč Ti píšu. Sám se taky divím. Víím, že jsem hroznej blbec a idiot. Určitě se k Tobě nehodím, jsem jenom takový červ a Ty na mě klidně šlápní. Vůbec si mě nevšímej, vždyť Ti nestojím ani za pohled, natož za to, abys se mnou začala chodit.

Tvůj Trouba

Pátek : Nechtěl jsem ani jít do školy. Když začla přestávka, vyšel jsem na chodbu. Stála u chemického kabinetu. Musel jsem sebrat všechny síly, abych se k ní přiblížil. Dívala se na mě upřeně, ale nic neříkala. Tak jsem kolem ní prošel a ani si jí nevšiml.

Sobota : Musím něco udělat.

Neděle : Musím !!!

Pondělí : Zase jsem ji potkal. V šatně. Nikdo kolem nebyl. Tak jsem přistoupil až k ní :

"Tak co se mnou děláš ?"

Ona se nechápavě podívala a zeptala se :

"Co ?"

Já : Slápněš na mě ?

Ona : Ne. (a usmála se)

Otočil jsem se a odešel. Kašle na mě.

Úterý : V její třídě jsem se ani neukázel. Kašlu na ni.

III.

Úterý 15.10. Včera byl u Rosti na zahradě oheň, tak jsem vzal kytaru a šel. Soňa přišla taky. Na zlatých vlasech měla položený klobouk. Už jsem několikrát o Soně slyšel, jak je krásná, ale skutečnost překonala mé očekávání. Bavila se tam s klukama, který znala, oni jí brali klobouk a t trapně se jí vnucovali. A ona se smála těm jejich blbejm fórům. Já jako bych byl vzduch. Hrál jsem Nevinnou, Dajánu, Proč jsi mě opustila, Čekání na tebe a tak.

Čtvrtek 17.10. Zás byl oheň u Rosti a zase přišla Soňa. Má skoro bílý, přiléhavý páče. Zás blbla s téma volama jak blbá. Vůbec jí nevadí, že po ní slintaj a jsou trapný. Já se nasral a zahrál jsem Nevěrnou, Kašlu na ženský, Jen chlastat a klít, Co nám zbývá-rakev černá a tak. Přitom sem se na ni ani jednou nepodíval. Mypil jsem asi 9 piv.

Pátek 18.10. Soňa začala chodit s tím kryplem Rostou. Většího magora neznám a na zahradu k němu už na nepáchnu.

Sobota 19.10. Byl jsem venku a viděl jsem, jak Soňa vyprovázela toho blbce na vlak. Šel jsem do hospody a seděl jsem tam

až do večera. Vypil jsem dvanáct piv a vykouřil dvoje startky. Pak jsem šel k nim domů, zazvonil jsem a když přišla, tak jsem jí řekl, že na ni kašlu, ať se třeba z toho vola Rosti zblázní. Ona nic neříkala a vodošla. Končím s ní a začnu chlastat !

POLÍVKA SE VAŘÍ ...

Ušili jsme si na sebe pořádný bič. Ale ještě pořádnější na Vás. Řada z Vás na konci května obdržela list papíru s fialovým textem, který Vás asi měl potýrat a přivést k hluboké meditaci se závěrečným výrokem: "To je těžký". Máte pravdu, je téměř nemožné, zvolit si právě a jenom deset knih mezi desítkami, možná stovkami těch, které jste přečetli a o těchto prohlásit: "Ano, toto je deset nejlepších knih, které byly napsány." Takovýto kategorický závěr si od Vás samozřejmě netroufáme žádat, i když jsme mnohým z Vás, kteří naši poznámku: "odjíždíš na ostrov nebo odlétáš na jinou planetu" nevzali s potřebnou nadsázkou, dožijí se ztrpčili život. Opravdu není objektivně možné vybrat pouhopouhou desítku knih jako desítku těch nejlepších. To je nesmysl, z kterého musíme zcela samozřejmě vycházet a s klidným srdcem vést vlastní úvahu směrem - "tyto knihy jsem četl a těchto deset považuji za takové, ke kterým se již po řadu let vracím, protože se domnívám, že přinášejí něco, v čem vidím podstatu a souvislosti mnohého. Již dneska, když se probíráme Vašimi odpověďmi, Vám můžeme slíbit, že se můžete na příští číslo Rosničky těšit. Seznámíme Vás v něm, jak jsme slíbili, se vším zajímavým, co anketa přinesla a pokusíme se ve spolupráci s našimi sečtějšími přáteli a samozřejmě i za pomoci Vašich připojených úvah trochu zapolemizovat nad tím, co dělá určitou literaturu kvalitní a věky přežívající a nad tím, v čem se zřejmě skrývá podstata této kvality. Co jsme si navařili, to si sníme. A Vám všem, kteří jste se na naší anketě podíleli děkujeme, že jste nám zpestřili náš zdejší poměrně chudý jídelníček. Takže příště...

